

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 lipca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Fazenda Pública przeciwko Banco Mais SA

(Sprawa C-183/13) ⁽¹⁾

[Podatki — VAT — Dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci lit. c) — Artykuł 19 — Odliczenie podatku naliczonego — Transakcje leasingu finansowego — Towary i usługi o mieszanym przeznaczeniu — Zasada ustalania kwoty mającego zastosowanie odliczenia podatku VAT — System wyjątków — Warunki]

(2014/C 315/18)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fazenda Pública

Strona pozwana: Banco Mais SA

Sentencja

Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci lit. c) szóstej dyrektywy VAT Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku powinien być interpretowany w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby państwo członkowskie w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym zobowiązało bank, który prowadzi w szczególności działalność leasingu finansowego, do wliczenia do licznika i mianownika ułamka służącego obliczeniu jednej i tej samej części podlegającej odliczeniu dla wszystkich jego towarów i usług o mieszanym przeznaczeniu jedynie tej części rat leasingowych, które odpowiadają odsetkom, jeżeli wykorzystanie tych towarów i usług jest spowodowane przede wszystkim finansowaniem tych umów i zarządzaniem nimi, co należy do oceny sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 lipca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social nr 1 de Benidorm – Hiszpania) – Víctor Manuel Julián Hernández i in. przeciwko Puntal Arquitectura SL i in.

(Sprawa C-198/13) ⁽¹⁾

(Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy — Dyrektywa 2008/94/WE — Zakres stosowania — Prawo do uzyskania przez pracodawcę odszkodowania od państwa członkowskiego z tytułu wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi za czas trwania postępowania kwestionującego rozwiązanie umowy o pracę należnego po upływie 60. dnia roboczego od dnia wniesienia powództwa — Brak prawa do odszkodowania w razie nieważności rozwiązania umowy o pracę — Wstąpienie pracownika w uprawnienie pracodawcy do dochodzenia odszkodowania w przypadku jego tymczasowej niewypłacalności — Dyskryminacja pracowników, których umowy o pracę zostały rozwiązane nieważnie — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Zakres stosowania — Artykuł 20)

(2014/C 315/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social nr 1 de Benidorm

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Víctor Manuel Julián Hernández, Chems Eddine Adel, Jaime Morales Ciudad, Bartolomé Madrid Madrid, Martín Sellé Orozco, Alberto Martí Juan, Said Debbaj

Strony pozwane: Puntal Arquitectura SL, Obras Alteramar SL, Altea Diseño y Proyectos SL, Ángel Muñoz Sánchez, Vicente Orozco Miro, Subdelegación del Gobierno de España en Alicante

Sentencja

Uregulowanie krajowe, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym pracodawca może dochodzić od zainteresowanego państwa członkowskiego wypłaty wynagrodzenia za czas trwania postępowania kwestionującego rozwiązanie umowy o pracę należnego za okres rozpoczynający się po upływie 60. dnia roboczego od dnia wniesienia powództwa, oraz zgodnie z którym w sytuacji gdy ów pracodawca nie wypłacił tego wynagrodzenia i został postawiony w stan tymczasowej niewypłacalności, zainteresowany pracownik może, w drodze subrogacji ustawowej, dochodzić zapłaty tego wynagrodzenia bezpośrednio od państwa, nie jest objęte zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, a tym samym nie podlega ocenie w świetle praw podstawowych gwarantowanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej art. 20.

(¹) Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 10 lipca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Impresa Pizzarotti & C. Spa przeciwko Comune di Bari, Giunta comunale di Bari, Consiglio comunale di Bari

(Sprawa C-213/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 93/37/EWG — „Zobowiązanie do wynajmu” niewybudowanych jeszcze budynków — Prawomocne orzeczenie sądu krajowego — Zakres zasady powagi rzeczy osądzonej w przypadku sytuacji niezgodnej z prawem Unii)

(2014/C 315/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Impresa Pizzarotti & C. Spa

Strona pozwana: Comune di Bari, Giunta comunale di Bari, Consiglio comunale di Bari

przy udziale: Complesso Residenziale Bari 2 Srl, Commissione di manutenzione della Corte d'appello di Bari, Giuseppe Albenzio, działającego w charakterze „commissario ad acta”, Ministero della Giustizia, Regione Puglia

Sentencja

1) Artykuł 1 lit. a) dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane należy interpretować w ten sposób, że umowa, której głównym przedmiotem jest wykonanie obiektu budowlanego odpowiadającego wymogom określonym przez instytucję zamawiającą stanowi zamówienie publiczne na roboty budowlane i nie jest zatem objęta wyłączeniem, o którym mowa w art. 1 lit. a) ppkt (iii) dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, nawet jeśli umowa ta obejmuje zobowiązanie do wynajmu odnośnego obiektu budowlanego.